

Q. D. B. V.

DISSERTATIO PHILOLOGICA
DE

PLEIADIBVS POETARVM
GRAECORVM

QVAM

MODERANTE

VIRO

MAGNIFICO EXCELLENTISSIMO AMPLISSIMOQVE
DOMINO

IOHANNE ANDREA MICHAELE
NAGELIO

PHILOSOPHIAE PRIMAE ORAT. ET LL. O. O.
PROFESSORE AC BIBLIOTHECARIO

VT ET ACAD. SCIENT. ROBORETANAE COLLEGA

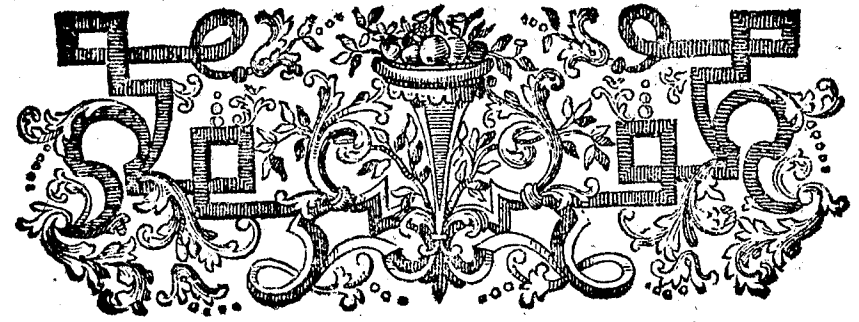
*PATRONO SVO EXOPTATISSIMO AD CINERES
VSQVE OMNI PIETATE COLENDO*

AD D. III APRILIS A. S. R. CIOIOCCXLII

ACADEMICAЕ DISQVISIONI SVBMITTET

IOANNES SCHEVBER
NORIMBERGENSIS.

ALTDORFII
EX OFFICINA HESSELIANA.

PROOEMIVM.

Quemadmodum poesis et prodesse solet et delectare, sic quoque gloriam parit, si quis haud inuitis musis ad eam accedat. Neque tamen adeo facile esse, poetam fieri, et publice placere, uel cultissimus Argonauticorum scriptor, Apollonius Rhodius docere potest, de quo in uita eius haec narrantur: ἔτιον λέγεται ἔτι ἐφηβον ὄντα ἐνδείξασθαι τὰ Ἀργοναυτικά, καὶ κατεγνώσθαι. μὴ φέροντα δὲ τὴν αἰσχύνην τῶν πολιτῶν, καὶ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν διαβολὴν τῶν ἄλλων ποιητῶν, καταλιπὼν τὴν πατρίδα, καὶ μετεληλυθέναι εἰς Ῥόδον, καὶ περὶ αὐτὰ ἐπιξέσαντα διδάσσει, καὶ ἔτιως ἐνδείξασθαι καὶ ὑπερευδοκιμηθεῖσαι. I. c. Hic dicitur adhuc ephoebus recitasse argonautica, et reprobatus esse. Quum autem non ferret ignominiam ciuium, et opprobrium atque calumniam aliorum poetarum, reliquit patriam, et in Rhodum transit, ac ibi ea poliuuit et emendauit. Seruauit nobis scholiastes APOLLONII fragmenta quaedam prioris editionis Argonauticorum eius. Ita libro I^{mo} post uersum 515 usque ad 524, loco uersuum:

Ἴου δ' ἐπίθην μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιθαῖσ
 Ἡ Θέμις ἐστὶ, τέως ἐπὶ τε γλώσσοισι χέοντο
 αἰθομέναις. ὕπνε δὲ διὰ κνέφας ἐμνοῶντο.
 Ἄυτάρ, ὅτ' αἰγλήσσα φαεινῶς ὄμμασι ἠώς
 Πηλὶς αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἕκ δ' ἀνέμοιο.
 Ἐὐδοιοὶ ἐκλύζοντο τινασσαμένης ἀλὸς ἀκραι.
 Δὴ τοτ' ἀνέγρετο Τίφους. ἄφαρ δ' ὀρόθυνην ἐτάριε
 Βαινέμενά τ' ἐπὶ νῆα, καὶ ἀρτύνεσθαι ἐρετμά.

Hoc est ex uersione IEREMIAE HOELZLINI :

*Haud multo post ministratum ad libamina uinum,
 Prout fas erat, tandem profuderunt in linguas
 Ardentes, et noctu iam aurigante cogitarunt somnum.
 Postea uero quam luminosum mane uultu fulgenti
 Celsa Pelii iuga illuxit, et tranquillae
 Maris summitates uento succussae fluctuarunt,
 Experrectus Tiphys actutum hortatur socios
 Nauem ingredi, remos aptare;*

in priori editione hi uersus legebantur, quos iam ex scho-
 liastra producimus, qui ad uersum 515 ait: ἐν δὲ τῇ προεκδόσει
 μετὰ τῆτο γέγραπται.

Ἴημος δὲ τριτάτη φάνη ἠώς. τῇ δ' ἐπὶ νύκτα
 Βαθύσιον ἐκάτοιο κατ' αὐτόθι δαιτυμένοισι
 Τῆμος ἀρ' ἐκ δίοθεν πνοιῇ πέσεν. ἄρθο δὲ Τίφους
 Κεκλόμενος βαίνειν ἐπὶ σέλμασι. τοὶ δ' αἰόντες.
 ἐξῆς δὲ τῶν ἐκκειμένων, σμερδαλέον δὲ λιμὴν.

H. c.

H. c. In priori editione post haec scriptum fuit :

*Quando autem tertia apparuit dies; ea sub noctem
 De solempni sacrificio Apollinis conuiuium celebrantibus
 Tunc a Ioue uentus contigit. Surrexit uero Tiphys
 Iubens ad remos accedere. Ipsi uero auscultantes;*

post quae in uulgatis sequuntur: horrendum uero portus etc.;
 qui est uersus 524. Alius quoque locus ex priori Apollo-
 nii editione reperitur in scholiis ad uersum 543 Libr. 1,
 itemque ad uersum 285 eiusd. Libr. 1, quem locum
 iam excitauit Vir Celeberr. Ioh. Salomo Semlerus Miscella-
 nearum Lectionum fasciculo II. Cap. III, p. 30. Vnde
 haud mirum est, bonos poetas uaria honorum genera et
 laudis titulos, passim nactos esse. Quo referendum est,
 certos septenos poetas Graecos olim Pleiadem siue Pleia-
 des, h. e. fulgentes stellas, dictos esse, in quibus etiam
 a quibusdam ponitur APOLLONIVS Rhodius. De quibus
 Pleiadibus poetarum graecorum in praesenti paucis agere
 constituimus.

§. I.

Meminere Pleiadum poetarum uarii ueteres scriptores. De Pleiade
 E Graecis ad testimonium iam citamus HEPHAESTIONEM de Tragicorum Graecorum,
 metris, qui p. 30. haec habet: Φίλικος δὲ ὁ κερκυραῖος, εἰς ἃν
 τῆς πλειάδος, ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποιήμα. H. c. Philicus ue-
 ro Corcyraeus, unus ex Pleiade, hexametro totum suum composuit
 carmen. Quae p. 32 in scholiis ita collustrantur: Ἐπτὰ γὰρ
 λέγονται εἶναι τραγῳδοί. διὸ καὶ πλειάδας ὀνομάσθησαν. ὧν εἰς ἔστιν ἕτερος
 ὁ Φίλικος. Ἐπὶ Πτολεμαίῳ δὲ γεγονόσιν ἔτιοι ἄριστοι τραγικοί. εἰσὶ δὲ
 ἔτιοι, Ὀμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φίλικος,
 Διονυσιάδης, Αἰαντιάδης. I. c. Septem enim esse dicuntur poetae
 tragici, quae de causa ipsis nomen Pleiadis inditum est, et horum
 unus est Philicus. Qui Ptolemaei aetate gloria scribendarum tra-

tragoediarum, omnium maxime floruerunt, et hi sunt: Homerus, recentior, Sositheus, Lycophron, Alexander, Philiscus, Dionysiadides, Aecantides. Pag. autem 93 in scholiis ad HEPHAESTIONEM haec reperiuntur: Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίῃ τῇ Φιλαδέλφῃ ἑπτὰ ἀρίστοι γιγνώσκει τραγικοὶ, ἕξ πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροῦς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὡς περ ἄλλα τὰ ἐν τῇ πλειάδι, εἰσὶ δὲ ἔτσι, Ὅμηρος ἔχ' ὁ ποιητὴς, ἀλλ' υἱὸς Ὁμηροῦ τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος, καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Διαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος. H. c. Tempore Ptolemaei Philadelphi septem nobilissimi claruerunt poetae tragici, quos Pleiades nominarunt; quod arte docendae tragoediae ita erant illustres, uti stellae in Pleiade. Qui hi sunt: Homerus non ille Poeta, sed filius Myrus, Byzantinae Poetriae, Sositheus, Lycophron, Alexander, Aecantiades, Sosisphanes et Philiscus.

§. II.

De quibus scholiis norandum est, pro υἱὸς Ὁμηροῦ exstare debere, υἱὸς Μυροῦ: Gerardus Ioh. Vossius quidem institutionum poëticarum lib. II. cap. 12. §. 9. p. 54, pro uerbis υἱὸς Μυροῦ legendum dicit ὁ Μυροῦ: pro Ὁμηροῦ, inquit, ut uulgo legitur, ὁ Μυροῦς rescribi oportere, ex Suida constat in Σωσίθειος. Ioannes Cornelius uero de PAVW in animaduersionibus in Hephaestionis enchiridion p. 187 ita de hoc loco statuit: ἀλλ' υἱὸς Ὁμηροῦ τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος.) Haud dubie legendum est, ἀλλ' υἱὸς Μυροῦ τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος: iunge modo Suidam in Voc. Μυρῶ, Ὁμηρος et Σωσίθεος. Alia praetereo; res est satis nota in hac litterarum luce. Quamquam autem utraque haec emendatio et VOSSII et de PAVW rei sufficit, neque ignotum est, recte dici Φωκίωνος δὲ τῇ Φώκῃ ab AELIANO Libr. II. c. 16, itemque Πλάτωνος ὁ Ἀρίωνος ab eodem ib. c. 30: credimus tamen de PAVW emendationem stilo scholiastarum conuenientiore esse; quum u g. in uita Aeschylī legamus: Αἰχύλος - υἱὸς Ἐυφορίωνος, et in uita Sophoclis: Σοφοκλῆς - υἱὸς δὲ Σοφίλῃ etc. Neque

Observationes in § antecedentem.

que adeo necesse est, ut cum SCHOTTO Obs. humanarum lib. II. c. 3. p. 35, ubi de Pleiadibus poetarum Graecorum agit, legamus: ἀλλ' ὁ υἱὸς Μυροῦ. Porro pro DIONYSIADES in STRABONE, ut deinde patebit: DIONYSIDES, legitur, itemque pro AECANTIADES, alias occurrit AECANTIDES, ut uidebimus. Ac tandem pro PHILISCVS legendum est PHILICVS. Licet enim etiam SVIDAS hunc poetam non PHILICVM, sed Philiscum uocet, certum tamen est, ex uersu ipsius PHILICI, ipsi PHILICVS nomen fuisse. SVIDAE uerba, uoce Φιλίσκος haec sunt: Φιλίσκος κερκυραῖος, Φιλῶτα υἱὸς, τραγικός, καὶ ἱερεύς τῇ Διονύσου ἐπὶ τῇ Φιλαδέλφῃ Πτολεμαίῃ γεγονώς. Καὶ ἀπ' αὐτῆ Φιλίσκιον μέτρον περασηγορέθη, ἐπέπερ αὐτῶ ἐνεδαψιλεύετο. ἔσι δὲ τῆς δευτέρας τάξεως τῶν τραγικῶν ὅτινές εἰσι ζ'. καὶ ἐκλήθησαν πλειάς. αἱ δὲ τραγωδίαὶ αὐτῆ εἰσι μβ'. I. c. Philiscus Corcyraeus, Philotae filius Tragicus, et Sacerdos Bacchi; qui sub Ptolemaeo Philadelpho uixit. Ab hoc Philiscium metrum appellatum est, quod illo frequenter uteretur. Est autem ex secundo Tragicorum ordine, qui septem numero sunt, Pleias appellati. Tragoediae eius sunt XLII. In Hephaestione uero p. 31 haec exstant: τῶτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται ἔυρεκένοι Φιλίσκος λέγων:

Καινογραφήσ συνθέσεως τῆς Φιλίκῃ, γραμματικοὶ, δῶρα φέρω πρὸς ἡμᾶς.

I. c. Hoc autem (metrum) gloriatur se reperisse Philiscus, dicens: Nouae compositionis Philici, grammatici, uobis offero dona. Quum enim in hoc uersu choriambico secunda syllaba uocis PHILICVS breuis sit, dubio caret, poetam hunc Philiscum dici haud potuisse. Cf. VOSSIVM de Poetis Graecis p. 218; KVSTERVM ad SVIDAM tom. III, p. 602, et FABRICIVM BIBL. Graecae L. II. c. 19. p. 653. Nominauit quoque hunc poetam, PHILICVM, TZETZES, uti deinde apparebit. Male itaque SCHOTTVS obs. human. p. 36. putat uerum nomen Poetae huius fuisse PHILISCVS. Nomina, inquit, mire uariant. Nam quod hic (in Tzetze)

Tzetze) Φίλικος legitur, operarum puto mendum, et Φίλικος reponendum. Recte itaque hoc metrum a PLOTIO de metris p. 2655 uocatur Philicum, s. potius Philicium, ubi haec legimus: De Hexametro catalectico Philico. Hexametrum catalecticum choriambicum quod Philicum dicitur, constat quinque choriambis, sexto pede, i. e. nouissimo, amphibrachy:

Te posui Bacche pater, teque decens canto Venus, qui modicos amatis.

Sortitum tamen est hoc metrum et alia nomina, quae omnia corrupta esse dicere non audemus, sed putamus in hac re ueteres uariasse et errasse. Ita hoc metrum Phrysiacum est dictum a MARIO VICTORINO lib. II. p. 115, ubi de metro choriambico haec exstant: Quod genus si Hexametrum sit, Phrysiacum de auctoris tragoediographi nomine nuntupabitur, aptum canendis laudibus Cereris et Liberi, ut est:

Frugiferae sacra deae, quae colitis mystica sunt nota Ioui potenti.

Phalaeccium hoc metrum dixit TERENCEIANVS de metris p. 2424; ubi de hoc choriambico tetrametro loquitur:

Nulla meo iam sedeat turba profana luco,
et ita canit:

Nulla meo pes efficitur geminatus utroque,
Iam sedeat, choriambos; item mox: turba profana, pes
Tertius accedit similis: pars illa, na luco,
Bacchius aduersus fiet pes: nam breuis ante est,
Et geminae longae: sit catalexis in istum;
Quia non eiusdem generis deprensus in imo est,
Ut docui; nec enim cludit choriambus honeste.
Hoc Cereri metro cantasse Phalaeccius hymnos
Dicitur. Hinc metrum dixere Phalaeccion istud.

Quem-

Quemadmodum enim hic TERENCEIANVS perhibet PHALAECCIVM hymnos metro choriambico Cereri cecinisse, ita id HERPHAESTION p. 30 et seq. de PHILICO narrat, ubi ait:

Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος εἰς ἂν τῆς Πλειάδος, ἑξαμέτρῳ συνέθηνεν ὄλον ποιήμα.

Τῆς Χρῶνις μουσικὰ Δήμετρί τε καὶ Φερσεφόνη καὶ Κλυμένῳ τὰ δῶρα.
I. e. Philicus uero Corcyraeus, unus ex Pleiade, hexametro composuit totum carmen:

Terrestri mystica et Cereri et Proserpinae et Plutoni dona.

Quem uersum ATILIVS FORTVNATIANVS p. 2678 Phalaecco adscripsit, et Latine interpretatus est: Phalaeccius, inquit, uersus ex duplici pede constat, quem Bacchion musici, choriambicon grammatici uocant. Habet longam et duas breues, et longam, i. e. trochaeum et iambum. Hoc autem Phalaeccus conscripsit hymnos Cereri et Libero, tali genere metri, quod scilicet est deorum conuenire uenerationi credidit. Apud nostros hoc metrum non reperio; exemplum eius tale est. Frugiferae sacrae Deae, quae colitis mystica, iunctaeque Ioui nefasto. Hunc hexametrum ex numero bacchio composuit Phalaeccus, quo usus est etiam Archebulus: de quo Auctore supra retuli. Cludit autem antibacchio. Vbi lacuna . . . est, uerius Philici inculcandus est, quod iam VOSSIVS l. c. de poetis graecis monuit.

§ III.

Pleiadem quoque Poetarum Graecorum recenset ISAACIVS De alia Pleiade. TZETZES, siue potius eius frater, IONANNES TZETZES, (uid. FABRICIVM bibl. Graecae lib. III, p. 419.); qui IONANNES TZETZES in uita LYCOPHRONIS haec de hoc genere affert: ὁ Λυκόφρων ἐποσὶ τῶ μὲν γένει ἦν Καλχιδεύς, υἱὸς Σωκλέως ἢ Λύκω, τὰ ἰσοριογράφα, κατὰ τινὰς. ἦν δὲ εἰς τῶν ἑπτὰ ποιητῶν, οἵτινες, διὰ τὸ ἑπτὰ εἶναι τῆς

τῆς πλειάδος ἐλέγοντο. ὧν τὰ ὀνόματα. Θείκριτος, ὁ τὰ Βυκολικά, Ἄρατος, ὁ τὰ Φαινόμενα γράψας, καὶ ἕτερα. Νίκανδρος, Αἰαντίδης, ἢ Ἀπολλώνιος, ὁ τὰ Ἀργοναυτικά. Φίλικος, Ὁμηρος ὁ νέος τραγικός. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος Ὁμηρος, ὅπερ ἐγὼ τὸν Ἡσίοδον νομίζω ἰσόχρονον, καὶ ὡς τὰ τῆ παλαιᾷ Ὁμήρῳ μετατρέχων εἰς αὐτὸν, ὁ Ἀνδρομάχης, Βυζάντιος, δράματα ποιήσας ὧν, καὶ ἔτος ὁ Λυκόφρων. καὶ ἕτεροι μὴ εἰδότες, ἄλλως φασὶν εἶναι τῆς πλειάδος. ἦσαν δὲ ἔτοι ἐν χρόνοις Πτολεμαῖς τῶν φιλαδέλφῳ καὶ Βερενίκῃς. H. e. Lycophron, hic genere quidem erat Chalcidensis, filius Socris aut Lyci, historiographi secundum nonnullos. Erat autem unus septem Poetarum, qui quod septem erant, Pleiadis esse dicebantur. Quorum nomina: Theocritus, qui bucolica; Aratus, qui Phaenomena scripsit, aliaque. Nicander, Aemilides, aut Apollonius, qui Argonautica, Philicus, Homerus recens tragicus; (est enim hic alius Homerus, quem ego aequalem Hesiodo puto, quamuis prisca Homeri poemata huic tribuant) Andromachi filius, Byzantius, qui Dramata edidit 57, et hic Lycophron. Etsi alii rem nescientes, alios dicunt esse Pleiadis. Floruerunt autem hi temporibus Ptolemaei Philadelphi, et Berenices. Ita haec leguntur in editione apud PAVLLVM STEPHANVM Geneuae 1601, ordine quarto, edita; sed rectius momento POTTERO, pro uerbis: μετατρέχων εἰς αὐτὸν, secundum Mff. legitur: μετατρέπωσιν τινες εἰς αὐτὸν, quum μετατρέχω sit uocabulum inusitatum, nec sensum conuertendi et tribuendi ex notatione habeat.

§ III.

Porro de Pleiadetrageica. Meminit quoque SVIDAS sex poetarum Pleiadis Graecorum. In uoce Ὁμηρος. Ὁμηρος, Ἀνδρομάχης καὶ Μυρῆς Βυζαντίας, γραμματικός καὶ τραγωδιῶν ποιητής. διο συνηριθμήθη τοῖς ἑπτὰ, οἱ τὰ δευτερεῖα τῶν τραγικῶν ἔχουσι, καὶ ἐκλήθησαν τῆς πλειάδος. ἠμαζεν ὀλυμπιάδι ρηδ'. ἔγραψε δὲ τραγωδίας μέ. I. e. Homerus, Andromachi, et Myrus Byzantiae filius, grammaticus

ticus et Poeta tragicus. Quamobrem septem illis annumeratus est, qui secundum inter tragicos locum obtinent, et Pleias cognominantur. Floruit Olympiade CXXIV. Scripsit tragoedias XLV; itemque in uoce Σωσίθεος. Σωσίθεος, Συρακῆσιος ἢ Αθηναῖος, μάλλον δὲ Ἀλεξανδρεὺς, τῆς Τρωικῆς Ἀλεξανδρείας τῶν τῆς πλειάδος εἰς, ἀνταγωνιστῆς Ὁμήρῳ τῶν τραγικῶν, τῶν υἱῶν Μυρῆς τῆς Βυζαντίας, αἰμασας κατὰ τὴν ρηδ' ὀλυμπιάδα. γράψας δὲ ποιήματα, καὶ καταλογάθη. I. e. Sositheus Syracusanus, aut Atheniensis, uel potius Alexandrinus, (Alexandria nimirum Troica oriundus) unus ex Pleiade, aemulus Homeri Tragicum, filii Myrus Byzantiae, qui floruit Olymp. CLXIII. Scripsit Poemata; item alia, oratione prosa. De Olympiade in qua uixit SOSITHEVS, KVSTERVS hanc notam habet: Pearsonius numeros hos suspectos habebat, scribendumque potius censebat ρηδ'. i. e. CXXIV, quod forsitan uerum est. Fuit enim Sositheus hic aemulus Homeri tragicum, qui, ut ipse Suidas supra suo loco testatur, Olympiade CXXIV floruit. Porro SVIDAS idem facit in uoce Λυκόφρων. Λυκόφρων Χαλκιδεὺς, ἀπὸ Ἐυβοίας, υἱὸς Σωκλέως, θείσει δὲ Λύκῃ, τῶν Ῥηγίνῃς. γραμματικός καὶ ποιητῆς τραγωδιῶν. ἐστὶ γὰρ εἰς τῶν ἑπτὰ, οἵτινες πλειᾶς ὀνομάθησαν κ. τ. λ. i. e. Lycophron, Chalcidensis, ex Euboea, filius Socris, adoptione uero Lyci Rhagini; grammaticus et poeta tragicus, unus de septem, qui Pleias appellantur etc. et praeterea dictione Alexander Aetolus. Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. ἐκ πόλεως Πλευρώνος, υἱὸς Σατύρῃς καὶ Στρατοκλείας γραμματικός. ἔτος καὶ τραγωδίας ἔγραψεν. ὡς καὶ τῶν ἑπτὰ τραγικῶν ἓνα κρηθῆναι, ὅπερ ἐπεκλήθησαν ἢ πλειᾶς. Alexander Aetolus, ex urbe Pleurone, Satyri et Stratoctae filius, grammaticus. Hic etiam tragoedias scripsit, ita ut etiam septem Tragicis (qui Pleias cognominati fuerunt) accensetur. Ac in uoce PHILISCVS, uid. §. 2 huius dissert.; et tandem uoce Sospheanes: Σωσιφάνης, Σωσικλέως, Συρακῆσιος, τραγικός. ἐδίδαξε δὲ ποιήματα ὀ γ. ἐνίκησεν δὲ ζ'. ἐστὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ζ'. τραγικῶν, οἵτινες ὀνομάθησαν πλειᾶς. ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν τελευταίων χρόνων

χρόνων φιλίππου. οἱ δὲ Ἀλεξάνδρου τῆ Μακεδόνος, τελευτᾷ δὲ εἰς Ὀλυμπιάδι. οἱ δὲ εἰδ. οἱ δὲ ἀκμάσαι αὐτὸν γράφουσι - - - *Sosiphanes, Sosiclis filius tragicus. Docuit fabulas LXXIII, uicit septies. Est autem et ipse unus septem illorum Tragicorum, qui Pleias uocati sunt. Vixit sub extrema tempora Philippi; uel ut alii, Alexandri Macedonis. Obiit autem Olymp. CXI, uel secundum alios CXIV. Alii uero eum floruisse scribunt - - - Finis uerborum SVIDAE deest.*

§. V.

De Pleiadibus plurima.

Faciunt praeterea mentionem Pleiadum poetarum, sed inutile STRABO, l. XIII p. 992, seq. Γραμματικοὶ δὲ ὧν καὶ συγγράμματα ἐστίν, Ἀρτεμίδωρος τε, καὶ Διόδωρος, ποιητῆς δὲ τραγωδίας ἄριστος τῶν τῆς Πλειάδος καταρμηθμένων Διονυσίδης. I. e. *Grammatici autem, quorum scripta exstant, Artemidorus et Diodorus; poeta uero tragicus optimus eorum qui Pleiadi annumerati sunt, DIONYSIDES. Pro quo DIONYSIDE scholia HEPHAESTIONIS habent DIONYSIADEN. uid. §. I. huius diff. item ATHENAEVS Deipnos. l. XIII. p. 664 his uerbis: Μάχων δ' ὁ Σικυώνιος τῶν μὲν κατὰ Ἀπολλωδώρον τὸν Καρύσιον κομωδοποιῶν εἰς ἐστὶ καὶ αὐτός - - ἦν δ' ἀγαθὸς ποιητῆς, εἰ τις ἄλλος τῶν μετὰ τὰς ἑπτὰ. I. e. *Machon Sicyonius, unus ex Comoediarum scriptoribus, quos recenset Apollodorus Carystius - egregius Poeta, si quis alius, post eximios illos septem. Tandem quoque memoratur Pleias tragica in ἱστοριῶν συναγωγῇ apud SCALIGERVM in Thesauro temporum ad Olymp. CLXIV, p. 338, col. 2: Σωσίθεος Συρακυσίος, ἢ Ἀθηναῖος, μάλλον δὲ Ἀλεξανδρεὺς, τῆς Τρεϊκίης Ἀλεξανδρείας τῶν τῆς Πλειάδος εἰς ἡμέρα. I. e. *Sositheus Syracusanus, aut Atheniensis, aut potius Alexandrinus, Troicae Alexandriae, unus Pleiadis floruit. Quae cum iis fere eadem sunt, quae ex SVIDA ante de SOSITHEO protulimus. Laudant quoque scholia THEOCRITI, quasi in iis Pleias aliqua poetica recenseretur, unde FABR. in bibl. Gr. libr. II.***

libr. II, c. 19, p. 632: Aeanctides, in Pleiade Poetarum Tragicorum refertur a Scholiaste Hephaestionis p. 93 et 32, ab Isaacio Tzetza, ubi genus Lycophronis recenset, et a Scholiaste Theocriti, quem in hanc rem laudant post Gyraldum dialog. 7, de Poetis, Delrio proleg. ad Senecam p. 23. Andreas Schottus libr. II Obseru. hum. c. 3. Menagius ad Laertium libr. II, sect. 133; et Vossius de Poetis Graecis p. 64. Sed in nostris editionibus horum scholiorum nihil tale exstat. Vossius quidem l. c. p. m. 218 ait: Sed aliter Scholiastes Theocriti, qui ex septem memoratis omittit Nicandrum, et Callimachum, proque iis reponit Aeanctidem et Philicon. Sed certe in ipsis scholiis THEOCRITI neque AEANTIDES neque PHILICVS OCCURRUNT; uid. FABRIC. bibl. gr. l. III c. 17, p. 440 seq. Neque profecto eiusmodi Pleiadem in suis libris THEOCRITI legit IOHANNES BRODAEVS qui, arbitro LIPSIO, p. 543 ad Taciti Germ. fuit, uir siue adolescens potius, acris ingenii, probi iudicii, lectionis diffusae, quum is in miscellaneorum libris sex haec scholia aliquoties citet u. g. l. I, c. 24, p. 29; et ib. c. 37 etc. et tamen deinde lib. V c. 15 scribat: STRABO ὄρου Βεσβίβιον appellat. Idem lib. I' d circa finem: ἦν δ' ἀγαθὸς ποιητῆς, εἰ τις ἄλλος τῶν μετὰ τὰς ἑπτὰ. Graeci hos septem insignes Poetas tragicos, (quorum adhuc nomina quatuor) a pari stellarum numero Pleiada uocant.

§. VI.

E Latinis nobis solus STATIUS notus est, qui Pleiadis, Adhuc de Pleiade tragica. eiusque tragiccae meminit libr. V Sylvarum epicedio in Patrem u. 92 seqq. ubi canit:

Quis honor Aonios sero pede ducere campos
Et quibus Arcadia carmen testudine mensis
Cyda labor, nomenque fuit: quosque orbe sub omni
Ardua septena numerat sapientia fama?
Qui furias, regumque domos, auersaque caelo
Sidera terrifico super intonare cothurno.

DOMITIUS quidem CALDERINVS in suis notis ad hunc locum STATII putauit, poetam hic de septem Graeciae sapientibus agere; at recte hos uersus SCHOTTIVS l. c. de Pleiade Poetarum Tragicorum exposuit. Domitius, inquit, cetera non indiligens; quia de VII illis Graeciae sapientibus accipit, frustra est. Non enim de Philosophis hic, sed de Poetis agi, praesertim a Poeta in funere Poetae patris constat: quod et cothurnus ipse, sequentiaque facile euicerint, et sapiens semper habitum est genus Poetarum. Cui accedit CASPAR BARTHIVS p. 473 commentarii sui in adductum STATII locum: Septem, inquit, Sapientes ait Domitius, omni aeuo famigeratissimi. - Sed uerius est Pleiadem Graecorum Tragicorum a Papinio intelligi; qui eodem numero post Aeschylum, Sophoclem, Euripidem floruerunt. Alii a nouem LYRICIS, cum quorum aliquibus tamen confunduntur. Alii etiam a Pleiade alia, Lycophronem, Aratum, Nicandrum, Aeantidem, Apollonium, Philiscum, Homerum iuniorem, complexa. A quibus duobus uiris non dissentit VOSSIVS instit. poet. lib. II, c. 12, §. 9.

§ VII.

Ex his iam clarum est, duas potissimum Pleiades Poetarum Graecorum a ueteribus commemorari, alteram Tragicorum, alteram uero Poetarum uarii generis. Tragicum sunt: *Homerus recentior, Sositheus, Lycophron, Alexander, Philicus, Dionysades, s. Dionysides et Aeantides.* §. I huius diff. Quam sententiam tuentur scholia HEPHAESTIONIS, nisi quod altero loco pro DIONYSIDE habeant SOSIPHANEM. Tragicam Pleiadem etiam commemorauit STRABO §. V huius diff. STATIVS §. VI, et SVIDAS §. IV, a quo hi sex tragici nominati sunt: *Homerus recens, Myrus filius, Sositheus, Lycophron, Alexander, Philiscus, s. Philicus et Sosiphanes,* omissis DIONYSIDE ET AEANTIDE. Contra ea TZETZES recensuit et Pleiada dixit septem Poetas

Summa sententiarum ueterum de Pleiadibus Poetarum Graecorum.

Poetas uarii generis carminis, quorum nomina sunt: *Theocritus, Aratus, Nicander, Aeantides, aut Apollonius Rhodius, Philicus, Homerus recens tragicus.* § III. Cum quo sensisse uidetur ATHENAEVS, quia alias MACHONEM, comicum, si meros Tragicos pro Pleiade habuisset, ei uix adiunxisset.

§ VIII.

In hac antiquitatis uarietate mirum haud est, recentiores in sententiis suis de Pleiadibus Poetarum Graecorum in diuersa abire, et alios HEPHAESTIONIS scholia, alios TZETZEN sequi, alios uero nihil decidere, sed utramque Pleiada coniungere et admittere. Sic cum TZETZE sentit HENRIC. STEPHANVS tom. V. thes. sui p. 1674: unde, inquit, et Poetarum illa Πλειάδες apud Lycophronis scholiastem septemplex est, hoc est, septem Poetas insigniores, qui uno tempore floruerunt, continens, nimirum Theocritum, bucolicorum auctorem, Aratum, qui Phaenomena scripsit, Apollonium, qui Argonautica, Aeantidem, Philicum, Homerum iuniorem, tragicum, et Lycophronem. In eadem sententia est TAN. FABER dans les vies des Poetes grecs en abregé, p. 141, ubi ita disputat: „Ces Etoiles donc (pour revenir à nos Etoiles) ont donné leur nom à sept Poètes Grecs, dont il faut aujourd’hui Vous faire un chapitre, qui apparemment doit être un peu long; Si ce n’est que la variété Vous le rend plus court. Mais d’abord, il est à propos de Vous avertir d’une chose, c’est que tout le monde ne convient pas du nom, de ces Poètes. Car quelques uns ont cru, que la Pleiade comprenoit sept Poètes Tragiques, qui furent plus que les autres du tems de Ptolemée Philadelphie, Roi d’Égypte; et voici leurs noms; Sosithec, Lycophron, Alexandre, Aeantide, Sosiphanes, Philicus, ou Philiscus, et Homere surnommé le jeune: Mais quelques autres (et c’est au sentiment de ceux-là que je me range, sans examiner bien exacte-

Recentiorum sententiae de his Pleiadibus.

„exactement, s'ils ont raison, ou s'ils ne l'ont pas) estiment, „que ces Poëtes Etoiles sont Theocrite, Nicandre, Lycophron, Callimachus, Apollonius, Aratus et Homere le „Tragique, ou Homere le jeune. „ Contra alii scholia HEPHAESTIONIS in hoc genere magis probant, quo pertinet GVIL. CANTERVS, qui in *Prolegomenis* in LYCOPHRONEM ait: *Floruit (Lycophron) sub Ptolemaeo Philadelpho, Lagi filio, magna cum eruditionis et poeticae facultatis gloria, sic ut inter septem tragicos sui temporis praestantissimos (iis Pleiadum nomen, propter numeri aequalitatem fuit inditum) omnium calculis relatus fuerit. Eos septem Poetas fuisse tradunt Homerum iuniorem, Sositheum, Alexandrum, Philiscum, Sosisphanem, Aecantidem, Lycophronem; quamuis enim ab aliis alii ponantur, equidem Hephaestionem grammaticum recte mihi sequi uideor.* Alii demum in hac re nullarum partium sunt, sed utramque Pleiadem retulisse sunt contenti, uti SCHOTTVS, qui l. c. p. 35, de hac re scribit: *Nos uariantes Graecorum hominum sententias, et quasi diribendo suffragia collegisse contenti, aliis iudicandi partes relinquemus.* Sic quoque FABRICIVS *bibl. graecae libr. II cap. 19, p. 654 seq.* utramque Pleiadem, nulla reiecta, profert. Quod autem loco hoc p. 655 scribit: *Fuisse etiam uidetur Pleias Poetarum Comicorum, ex quibus Machonem Sicyonium laudat Athenaeus sub extremum lib. XIII; id ex uerbis Athenaei non efficitur, neque Machon ex Pleiade aliqua fuisse ibi dicitur; uid. §. V.*

§. VIII.

De his Pleiadibus nostra sententia.

Nostra de his Pleiadibus sententia est, Pleiadem tragicam, eamque cum aliqua uarietate olim in primis fuisse celebratam, neque tamen et alteram uarii generis Poetarum fuisse nullam; id quod loca supra allata facile confirmant. Probabilis sine dubio est ratio, septem tragicos simul

simul ob praestantiam fuisse celebratos, quum autem de praestantia alicuius Poetae non semper idem sit iudicium, haud mirum est, neque scholiis HEPHAESTIONIS inter se plane conuenire, neque SVIDAM omnino cum iis consentire. Neque necesse esse censemus, ut, quod dicti Tragici non omnes uno tempore uixerint, ideo aliquem, quem tamen prisca testimonia in Pleiade locant, ex ea eiiciamus; quod FABRICIVS l. c. p. 655 facit, ubi ait: *Sositheus, quem Suidas quoque unum e Pleiade fuisse testatur, non minus quam Sosiclem Syracusanum, in quo tamen fallitur, ut infra suo loco notauit.* Ceterum et numerus Olymp. aetatis SOSITHEI PEARSONIO suspectus fuit, uid. § IV huius diff. et pro SOSICLE KYSTERVS in SVIDA uoce SOSIPHANES, ex Mss. restituit SOSIPHANES. Cum SVIDAE tamen uulgata lectione Olymp. SOSITHEI conuenit locus ex *historiarum collectione in thesauro temporum Scaligeri §. V huius diff.*; et eandem Olympiadem pro aetate SOSITHEI retinuit IOHANNES MEVRSIVS in *biblioth. Aetiae libro VI, uoce Sositheus.* Sic et nouem Lyrici, ALCAEVS, SAPPHO, STESICHORVS, IBYCVS, BACCHYLIDES, SIMONIDES, ALCMAN, ANACREON, et PINDARVS ob praestantiam copulati sunt, licet ipsi uno eodemque tempore haud floruerint. Et apud Arabas celebrantur septem *Moallakat*, siue carmina suspensa, quorum scriptores fuerunt AMRALKEIS, TARAPHA, ZOHEIR, filius ABI SOLMA, LABID BEN RABIA, alias ABV OKAIL dictus, ANTARA BEN SHEDDAD, AMRV BEN KELTZVM, et HARETZ BEN HELIZA. Conf. Vir celeberr. et omnibus elogiis maior, IOH. IACOB. REISKE, in prologo TARAPHAE, itemque IOSEPHVS SIMONIUS ASSEMANVS in dissert. ad *Chronicon Orientale Petri Rahebi*, qui eos p. 247 ita recenset: *Sunt autem illi Poetae 1. Amr - al - Cais, filius Hagiari, filii Amri, Candaeus, Arabum Candaeorum rex. 2. Lebid, aliis Labid, filius Rabiae, pater Okail, Amrita. 3. Zohair, Herbelotio Dhohair, filius Abi Salmae Mozenita; 4. Tarapha,*

pha, qui et Amrus, filius Abdi Bacrita, 5. Amrus filius Cabthumi, Thaalabensis, 6. Antara, filius Scedadi, Absita, 7. Arethas, filius Halyae, Afaarita, seu Iascarensis, qui et Amrus filius Arethae. Nonnulli pro Aretha et Antara inter septem Poetas substituunt Aschi et Nabegab. Alii Nabegab uolunt cognomentum esse Amri filii Maauiae Daibanitae (imo Dobianitae) quem Arethae loco habent. Qui tanquam Poetae Epici Arabum ita coniungebantur. Vid. REISKIUS l. c. p. 17. Sic quoque quinque Epici Graeci iuncti fuere, de quibus TZETZES in Exegete Hesiodi p. 2 scribit: ποιητῶν δὲ ἀνωτέρως καὶ κατ' ἔξοχὴν ἐκεῖνοι καλεῖνται, ὅσπερ χαρακτηρίζει ταῦτα τὰ τεσσαρά, μέτρον ἠρωικόν, μῦθος ἀλληγορικὸς, ἰσορία, ἥτοι παλαιὰ ἀφήγησις, καὶ ποιαὶ λέξεις, ἥτοι ἠρωικὴ, καὶ ἀξιοματικὴ, καὶ τῶ ἠρωικῷ μέτρῳ ἀρμιάζουσα, ἀλλὰ μὴ κατατετριμμένη καὶ χθαρμαλή μαῖλλον δὲ ἐκ τῶν τεσσαρῶν τέτων, ὁ ἀλληγορικὸς μῦθος τὸ κυριώτατόν ἐστι τῶν ποιητῶν χαρακτηρίσμα. γεγονόσι δὲ τέτων τῶν ποιητῶν ἄνδρες ὀνομαστοὶ πέντε. Ὅμηρος ὁ παλαιός, Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Πανύασις, Πείσανδρος, ὁ Καμειρεύς, καὶ ὁ Ἀσκραῖος ἕτος Ἡσιόδου, ἕπερ ἐπεξηγεῖσθαι τὴν βίβλον ἐπεβαλόμεθα. I. c. Poetae uero sine addito nomine et per excellentiam illi uocantur, quos quatuor haec signant: metrum heroicum, sermo allegoricus, historia, siue prisca narratio, et eximia dictio, siue heroica, et in dignitate constituta, ac metro heroico apta; non autem contrita et humilis. In primis uero ex his quatuor, sermo allegoricus maxime proprius est poetarum character. Fuere uero horum Poetarum uiri celebres quinque: Homerus prisca, Antimachus Colophonius, Panyasis, Pisander Camiraeus, et Ascræus hic Hesiodus, cuius librum explicare instituimus. Ex his tamen PANYASIDEM HOMERO statim tanquam secundum subiungit SVIDAS UOCE PANYASIS. Ἐν δὲ ποιητοῖς τάττεται μεθ' Ὁμηρον; inter Poetas secundus ei post Homerum tribuitur locus. Atque adeo bene recteque censet VOSSIUS, qui de Poetis Graecis p. 218, col. 2:

col. 2: Porro, inquit, haec diuersitas scriptorum partim ex eo, quod alii Poetarum ἀπλοῦς, alii tragicorum πλειάδα, recensent; partim ex iudiciorum diuersitate, qua alium alii praesferrent.

§ X.

Habent uero haec Pleiades poeticae nomen ab astro Pleiade, quod ARATVS p. 34 ita canit:

Ἄλχι δὲ οἱ σκαιῆς ἐπιγοννίδος ἥλιθα πάσαι
 Πληιάδες Φορέονται. - -
 - - ἑπτὰ δὲ κείναι ἐπιρρήδην καλεῖνται
 Ἄλκυόνη, Μερόπητε, Κελαινώτ' Ἠλέκτρηττε
 καὶ Στερόπη, καὶ Τηϋγέτη, καὶ πότνια Μαῖα.

Vnde nomen Pleiadum Poetarum Graecorum?

I. c. At ei prope sinistrum genu aceruatim omnes Pleiades feruntur. - -

- - porro septem illae nominatim uocantur: Alcyone, Meropeque, Celaenoque, Electraque, Et Sterope, et Taygeta, et ueneranda Maia.

Quemadmodum autem ARATVS hoc astrum numero multitudinis extulit, ita idem fecit Poeta Il. σ' u. 486:

Ἐἶν δὲ τὰ τεῖρεα πάντα, τὰ τ' ἄραυός ἐσεφάνωται
 Πληιάδας θ' ὑάδαστε, τότε σθένος Ὀρίωνος.

Fixit et sidera omnia, quibus caelum redimitum ornatur, Pleiadasque, Hyadasque, roburque Orionis.

Vid. et Odyss. ε'. u. 272.

Idem fecere Poetae Latini, u. g. MANILIUS libr. 1, p. 12, u. 20. Pleiades, Hyadesque, feri pars utraque Tauri In boream scandunt. Et lib. V, p. 113, u. 19 seq. etc.

Porro quoque CAESAR Germanicus, s. scriptor Arateorum edit. IO. CONR. SCHWARZII, p. 52:

*Poplite sub laevo Tauri certissima signa
Pleiades suberunt.*

Sic quoque numero plurali dicuntur Pleiades in Geoponicis libro I. sect. de stellarum apparentium ortu et occasu, p. 15: τῆ νυκτὶ τῆ Ἀπειρίας, πλειάδες ἀκρόνυχτοι κρύπτονται: τῆ ἰσ' Ἀπειρίας, πλειάδες ἐσπέριοι κρύπτονται. τῆ κ' γ' Ἀπειρίας, πλειάδες ἄμα ἡλίου ἀνατολῆ ἐπιτέλλονται. I. e. Nouilunio Aprilis Pleiades initio noctis occultantur; decimo sexto Aprilis Pleiades uespertinae occidunt. XXIII Aprilis Pleiades cum ortu solis prodeunt. Sed et numero unitatis hoc astrum extulit ERATOSTHENES catasterismo 14: τῆ δὲ ταύρα τὸ μέτωπον σὺν τῶ προσάτω αἱ ὕαδες καλέμεναι περιέχουσι, πρὸς δὲ τῆ ἀποτομῇ τῆς ῥάχως ἡ πλειάς ἐσιν, ἀσέρας ἔχουσα ἑσπέραι, διὸ καὶ ἑσπέραιος καλεῖται. οὐχ ὁραῖνται δὲ εἰ μὴ ἐξ, ὃ δὲ ἑβδομος ἀμαυρὸς ἐστὶ σφάδρα. I. e. Tauri autem frontem et faciem Hyades occupant; ad spinæ excisionem Pleias est, septem habens stellas, quare et Septastris uocatur. Sex tantum ex his conspiciuntur, septima enim ualde obscura est. Hinc facile intelligimus scriptores ueteres, si de astro Pleiade loquuntur, lubentius numero multitudinis uti, et Pleiades dicere, neque tamen numerum singularem, Pleiadem respuere. Contra uero si de Pleiade Poetarum sermo est, saepius adhibent numerum unitatis, et Pleiadem dicunt, uti ex locis HEPHAESTIONIS, et scholiorum eius, § I huius diff. itemque TZETZAE § III, SVIDAE, § III, STRABONIS, et ἰσοριῶν συναγωγῆς, § V, clarum est; sed tamen et pluralem de hoc genere adhibent, § I huius diff. Quod etiam inde factum esse uidetur, quod de astro uno confusio oriri haud potuit, quocumque demum numero id proferebatur, sed potuisset de Poetis, quum plures una Pleiade eorum esset.

proferebatur, sed potuisset de Poetis, quum plures una Pleiade eorum esset.

§ XI.

Nomen suum Pleias Astronomicā habere uidetur a multitudine stellarum, licet alii aliam notationem hic edant. Etymologia uocis Pleiad, Ita VARINVS PHAVORINVS in Lexico p. 1515: πλειάς, ὡς ἐν πλειόνων ἀσέρων ἕσα, i. e. Pleias dicitur, tanquam pluribus stellis constans. Quae habet ex Etymologico magno, ubi uoce πλειάς haec exstant: πλειάς ὡς ἐν πλειόνων ἀσέρων ἕσα. πλειάς, ἀπὸ τῆς Πληϊόνης, θυγατὴρ μὲν Ὀκεανῆ, γυναῖκός δὲ Ἀτλαντος, λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τῆ κατασερισμῆ αὐτῶν, ὅτι τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτίαν, συναντῆσαι αὐτῆ Ὀρίωνα. εἶτα ἐρχομένης, ἀρμήσει πρὸς τὸ ἀρπάσαι. τὴν δὲ Φεύγουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς (leg. τῶν θυγατρῶν) Ὀρίων ἐδίωκε. γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον. τὸν δὲ Δία, διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν, οἰονεὶ μνήματα κατησερίσθαι τὰς πλειάδας Φευγᾶσας τὸν Ὀρίωνα, ὅς ἐσιν ἐνιαυτός. σημαντικῆ δὲ καὶ θέρους καὶ χειμῶνος αὐταί. ἡ παρὰ τὸ πλειόν, ὃ σημαίνει τὸ πλῆρες, γίνεται καὶ πλειῶν ἐξ αὐτῶν ὁ ἐνιαυτός, οἷον ὁ πλῆρης χρόνος. ἡ ἀπὸ τῆ πλειόνας χρόνης παρελέχειν ἐν αὐτῶ. ἡ παρὰ τὸ πλειῶν, καὶ διέρχεσθαι κατὰ τὰς τεταγμένους χρόνας, καὶ ἐν τῶ αὐτῶ τόπῳ ἀνασρέφουσαι, πλειῶν, καὶ συγκοπῆ πλειῶν. ἡ παρὰ τὸ πλειάς γίνεται. καὶ γὰρ αἱ Πλειάδες σημαντικαί ἐσιν τῆ ἐνιαυτῆ. δύνασαι μὲν γὰρ τὴν ἀρχὴν τῆ ἐνιαυτῆ δηλᾶσαι, ἀνατέλλουσαι δὲ τὸ τέλος. ὀξύνεται δὲ τὸ πλειῶν, ἐπειδὴ δοκεῖ περιεκτικὸν εἶναι. I. e. Pleias dicitur, tanquam pluribus stellis constans. Pleias a Pleione Oceani filia, uxore Atlantis. Dicit uero Pindarus de astro ipsorum, Pleionae proficiscenti cum filiabus per Boeotiam occurrisse Orionem, atque in eam amore correptum, impetum fecisse rapiendi causa. Illam uero cum filiabus fugientem, Orionem persecutum esse; durasse uero discursum earum quinque annos continuo.

Iouem autem ob calamitatem illarum, tanquam signa astris intulisse Pleiades fugientes Orionem, qui est annus. Indices enim sunt aestatis et hiemis. Aut a uoce πλειών, quae significat plenum, dicitur. Unde πλειών ab ipsis dicitur annus, quasi plenum tempus, aut quod plura tempora in se continet, aut quod permeat et transit statuta tempora, et in eodem loco uersatur ποσειών, et facta syncope πλειών, aut a uoce πλειάς, nam Pleiades sunt signa anni. Occidentes enim initium anni indicant, orientes uero finem. Acuitur autem uox πλειών, quia uidetur esse communis. In scholiis ARATI ad locum ante § X citatum, haec de Pleiade leguntur: Φασὶ δὲ οἱ μῦθοι περὶ τῶν πλειάδων, ὅτι ἀπὸ Ἀτλαντος ἐγενήθησαν, καὶ Πλειόνης τῆς τῆ Ὠκεανῆ θυγατρὸς. ὁ δὲ Ἄτλας μεθ' ἑ καὶ ὁ Προμηθεὺς, καὶ ὁ Ἐπιμηθεὺς ἐγενήθησαν ἐν τῆ Ὠκεανῆ καὶ Κλυμένης τῆς τῆ Ὠκεανῆ θυγατρὸς. γεννηθεῖσαι δὲ ἄτως ἀπὸ τῆ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης ἐδιώκοντο πάντε ὅλας ἐνιαυτὸς κατὰ Βοιωτίαν, ὑπὸ τῆ Ὠρίωνος μετὰ καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν, συγγενέσθαι ζητῶντος αὐταῖς. καὶ τοῖς θεοῖς ἐυχάμεναι πρὸς πελειάδας ἠμείψθησαν. εἶτα ὀκτείρας αὐτάς ὁ Ζεὺς τῆς κακοπαθείας ἐν τῷ ἔραυῳ κατηξέρισεν. — ἀλληγορικῶς δὲ, Ἀτλαντὰ νόησον τὸν ὀρίζοντα, καὶ Πλειόνην τὸν Ὠκεανόν. ἐν τῆτων γενέσθαι δοκῶσι καὶ πλειάδες, καὶ αἱ ὑάδες, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἄστρον, ὅτι ἐξ αὐτῶν ἀνερχόμενα φαίνεται. καλεῖνται δὲ αἱ πλειάδες τῷ ὀνόματι τῆτων, ἀπὸ Πλειόνης τῆς αὐτῶν μετρὸς. ἢ ἀπὸ τῆς πελειάδας γενέσθαι, Φεγγάσας τὸν Ὠρίωνα. ἢ ἀπὸ τῆς εἰς πολλὰ χρησιμεύειν. σημαυτικῆ γὰρ καὶ θέρους καὶ σποράς. ἢ ὅτι πλησίον ἀλλήλων κείνται, παρὰ τὸ λαῖον γόνυ τῆς Περσείως. ἢ ὅτι χρησιμοὶ εἰσι τοῖς πλέεσιν. ἰσέον δὲ ὡς ἡ ἐῶα ἀνατολὴ τῶν πλειάδων γίγνεται ἀπὸ Μάιος ἕως καὶ τῆς Ἰαννίης. ἢ δὲ ἐσπερία ἀνατολή, ἀπὸ ὀκτωβρίης μέχρι δεκεμβρίης ἰ.θ. καλοῖντο δ' ἂν ἐτι πλειάδες, καὶ ἀπὸ τῆς ποσειών ἐκ περιόδου καὶ συμπληρῶν τὸν ἐνιαυτόν. ἀπὸ τῆτων γὰρ κατ' ἐξοχὴν καὶ πλειών ἐκλήθη ὁ ἐνιαυτός. ὁμῆ μὲν ἔν ὀρώμεναι, λαμπραί. καθ' ἑκάστα δὲ ἀμυδραί. καὶ ἔχουσι σχῆμα τρίγωνον, ἢ ἡ βάσις ἐπ' ἀνατολῆν

ἀνατολῆν τέτραπται. Νικάνδρος μὲν ἔν ἐπὶ τῆς ἑρᾶς τῆς ταύρας τίθησιν αὐτάς. Αἱ δ' ὑπὸ ταύρα ὀλκείην ψάιρασιν, ὀλιζῶνες φερέονται. ὁ Ἴππαρχος δὲ ἐν ἐπὶ τῆς ταύρας. καὶ γὰρ αὐτὸς ἡμίτομον τὸν ταύρον φησιν. ἀλλὰ τῷ μὲν παδὶ τῆς Περσείως μᾶλλον αὐτάς πλῆσιάζειν πῶρρω δὲ τὴν κνήμην εἶναι τῆ ἀριστερῆ γόνατος. I. e. Dicunt uero fabulae de Pleiadibus, eas ab Atlante genitas, et Pleione Oceani filia. Atlas uero, et cum eo Prometheus, et Epimetheus generati sunt ab Oceano et Clymene, Oceani filia. Ita uero genitae (Pleiades) ab Atlante et Pleione, persecutione agitatae sunt quinque totos annos per Boeotiam ab Orione cum matre sua, quum eas uitare ueller. Deos uero precatas in columbas mutatae sunt. Inde earum calamitatis misertus Iupiter, eas in stellas uersas caelo infixit. — Allegorice uero Atlantem nota esse Horizontem, et Pleionem Oceanum; ex quibus ortae uidentur Pleiades, et Hyades, et reliqua astra, quia ex iis prodeuntia apparent. Vocantur autem Pleiades nomine, a Pleione, matre earum, aut quod plures fuere, quae Orionem fugerunt, aut quod multae sunt utilitatis; indicant enim et aestatem et sementim; aut quod prope se positae sunt, iuxta laeuum genu Persei; aut quod utiles sunt nauigantibus. Sciendum uero ortum matutinum esse Pleiadum a Maio usque ad XXIII Iunii; uespertinus autem ortus est ab Octobri usque ad XVIII Decembris. Vocatae uero porro sint Pleiades etiam quod uersantur periodice, et complent annum; ab iis enim per excellentiam πλειών uocatus est annus. Una quidem apparentes splendent, singulae uero obscurae sunt, et habent schenon triangulare, cuius fundamentum ad ortum conuertitur. Nicander quidem eas in cauda tauri ponit: Quae in tauro caudam tangunt, exiguae feruntur; Hipparchus uero non in tauro; nam et ipse dimidium taurum esse dicit, sed pedi Persei magis esse propinquas. Procul uero suram esse sinistri genu. Seruius ad Virgillii Georg. I u. 138:

Pleiadas, Hyadas claramque Lycaonis Arcton,

Pleiades a uerbo πλέειν deducit. Pleiadas; signum est, inquit, ante genua tauri, quod ortu suo primae navigationis tempus ostendit. Vnde Graece Pleiades dicuntur ἀπὸ τῆ πλέειν. Latine Vergiliae a uerni temporis significatione, quo oriuntur.

THESIS I.

Linguae Graecae cognitio eruditae cuiuscunque generis iuxta est necessaria.

THESIS II.

Nemo neglecto Ebraicae linguae accentuum studio, codicis sacri uersiones rite iudicare potest.

THESIS III.

Per **דַּיָּוִד** Ies. LIII, 9, custodes, sepulcrum Christi adseruantes sunt intelligendi.

THESIS IIII.

Posterior pars, commatis 24, Cap. IIII Gen. ita est uertenda: Profecto interfectorum sum uirum, ob uulnus meum, et iuuenem, ob uibicem meam. (seu, quae mihi ab illis inferrentur.)

THESIS V.

Mundus ab aeterno creari non potuit.

THESIS VI.

Mundum hunc esse optimum, a posteriori demonstrari nequit.

